

*Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.**Til § 1.*

Til nr. 1.

Ændringen er af redaktionel karakter og en følge af de under nr. 8 foreslåede ændringer.

Til nr. 2 (ad § 8, stk. 1, nr. 6) og 3.

Forslagene tilsigter at gøre det muligt for Danmark at ratificere FN-konventionen om forebyggelse af og straf for forbrydelser mod internationalt beskyttede personer, herunder diplomatiske repræsentanter. Konventionen, der blev undertegnet af Danmark den 10. maj 1974, er optaget som bilag 2 til lovforslaget.

Konventionen er pr. 31. december 1974 foruden af Danmark undertegnet af følgende lande: USA, Finland, Island, Norge, Sverige, Tunesien, DDR, Polen, Sovjetunionen, Canada, Bulgarien, Forbundsrepublikken Tyskland, Mongoliet, Ecuador, Czekoslovakiet, Rwanda, Paraguay, Nicaragua, Ungarn, Guatemala, England og Jugoslavien.

Der er på nordisk plan opnået enighed om at stille mod ratifikation pr. 1. juli 1975.

Der er i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget indhentet en udtalelse fra rigsadvokaten.

Hovedindholdet af konventionen er, at staterne forpligter sig til at fastsætte straf for visse alvorligere forbrydelser mod internationalt beskyttede personer og til, medmindre gerningsmanden udleveres til et andet land, at foretage strafforfølgning af disse forbrydelser, uanset hvor og af hvem de er begået.

Den personkreds, konventionen beskytter, er opregnet i konventionens art. 1, stk. 1, og de handlinger, der er omfattet af konventionen, er opregnet i art. 2. Det drejer sig navnlig om alvorligere voldshandlinger mod internationalt beskyttede personer og voldshandlinger mod sådanne personers tjenestested, privatbolig og transportmiddel, når handlingerne må antages at bringe de pågældende personer eller deres frihed i fare. Efter konventionens formål må det antages, at kun skadestilføjelser af en vis betydning er omfattet af konventionen.

Konventionen vil ikke medføre nogen forpligtelse for Danmark til at udlevere gerningsmanden til en anden stat. Den eneste bestemmelse i konventionen, der angår selve udleveringsspørgsmålet, er art. 8, hvorefter handlinger, der er omfattet af konventionen, skal anses for forbrydelser, der kan medføre udlevering. Dette får dog ikke selvstændig betydning her i landet, idet § 3, stk. 1, i lov nr. 249 af 9. juni 1967 om udlevering af lovovertrædere allerede indeholder hjemmel til udlevering i anledning af handlinger, for hvilke der efter dansk ret

kan idømmes højere straf end fængsel i 1 år. De handlinger, der må anses for omfattet af konventionen, vil alle kunne medføre højere straf end fængsel i 1 år.

Danmarks tiltræden af konventionen nødvendiggør ikke indsættelse af særlige straffebestemmelser i den danske straffelov, da straffeloven allerede indeholder bestemmelser, der muliggør strafforfølgning og idømmelse af alvorlige straffe for de handlinger, der er omfattet af konventionen. De bestemmelser, der navnlig kan anvendes, er følgende: § 183, stk. 1 og 2, § 184, stk. 1, §§ 237, 244-246, 252, og 260-261, jfr. herved også § 110 d, samt § 291, stk. 2.

Det er derimod nødvendigt at udvide dansk jurisdiktionskompetence, såfremt der som forudsat i konventionens art. 3 skal kunne straffes for de omhandlede forbrydelser, uanset hvor og af hvem de er begået.

De almindelige danske regler om, hvilke strafbare forhold der kan påtales her i landet, findes i §§ 6-9 i straffeloven. Efter disse bestemmelser, hvis ordlyd er gengivet i bilag 3 til lovforslaget, vil de omhandlede forbrydelser bl. a. kunne pådømmes i Danmark, når én af følgende betingelser er opfyldt:

1) forbrydelsen er begået i den danske stat eller på et dansk fartøj,

2) gerningsmanden har indfødsret eller bopæl i Danmark, eller har indfødsret eller bopæl i Finland, Island, Norge eller Sverige og opholder sig her i landet, eller

3) handlingen krænker den danske stats selvstændighed, sikkerhed, forfatning eller offentlige myndigheder.

Disse kompetenceregler vil imidlertid ikke give mulighed for strafforfølgning i alle de tilfælde, hvor der efter konventionen er pligt hertil, jfr. konventionens artikel 3. Der vil således ikke kunne foretages strafforfølgning her i landet i tilfælde, hvor en ikke-nordisk statsborger, der har bopæl uden for Danmark, har begået og afsluttet en af de omhandlede forbrydelser uden for dansk område uden at krænke den danske stats interesser, selvom han senere pågribes her i landet.

Med henblik på sådanne situationer foreslås det at supplere de under 1-3 omtalte almindelige regler med en ny bestemmelse i straffelovens § 8, stk. 1, hvorefter der, uden hensyn til hvor gerningsmanden hører hjemme og hvor handlingen er begået, kan pålægges straf i Danmark for forbrydelser, der er omfattet af FN-konventionen.

Ligesom ved påtale på grundlag af bestemmelserne i § 8, stk. 1, nr. 4 og 5, (af handlinger, der er omfattet af konventionerne om kapring af luftfartøjer og om sabotage mod luftfartøjer m. v.) bør